

Bölüm b i r

“**H**arekete geçiyoruz,” dedi yanımdaki adam gömleğinin kolunda bulunan mikrofonu konuşarak. Söylediklerinin benimle ilgisi olmadığına emindim.

Ağustos ayının o günü, deniz tuzunun ve otobüslerden çıkan egzozun kokusuyla sıcak ve pusluymuştu. Yollar insanlarla doluydu. Baktığım her yerde kırmızı, beyaz ve mavinin tonlarını görüyordum. Ne tarafa dönersem döneyim eğitilmiş ve profesyonel gözlerin dikkatle baktıklarını, etrafı süzdüklerini, her sözcüğü not ettiklerini ve onlarca kilometrelik alanda her bakışı incelediklerini hissediyordum.

Bir yanım, her iki tarafımı kuşatan koyu renk takım elbiseli koca adamlardan kurtulmak; diğer yanım yirmi metre ötedeki kutuları inceleyen, bomba kokusu almak üzere eğitilmiş köpekleri izlemek istiyordu. Ama en çok istediğim şey, elinde bir liste ve kulağında kulaklıkla adımları soran adama yalan söylemekti.

Zaten bu tür durumlarda sahte kimlik bilgileri ve ustalıkla tasarlanmış hikâyeler anlatmayı öğrenmek için epey zaman harcamıştım. Bu yüzden, “Cammie. Cammie Morgan,” diye yanıt vermem sandığımdan daha zor oldu.

Adamın, elindeki listeyi tarayıp, “İçeri girebilirsin,” demesini beklemek tahmin ettiğimden daha tuhaftı.

Sanki sadece on altı yaşında bir kızmışım gibi.

Sanki bir tehdit oluşturmam mümkün değilmiş gibi.

Sanki bir ajanlık okulunda okumuyormuşum gibi.

Otelin lobisinde dolanırken Gizli Operasyonlar öğretmenimin verdiği ilk ödevi hatırlamamak elimde değildi: *Çevrendeki şeyleri fark et*. Her tarafta ışıklar ve kameralar vardı. Kırmızı, beyaz ve mavi balonlarla dolu bir ağ kıvrır kıvrır kıvrılıyor, mağarayı andıran yerin içine vatansever bir piton gibi süzülüyordu. Asma katta ise bir kadın, Georgia şeftalisine benzeyen kocaman bir şapkaıyla yürüyüp giderken, Teksas delegasyonu sarı güllerle ilgili şarkıyı¹ söylüyordu.

Yaşlı kadınlardan ve genç kızlardan oluşan kalabalığı gözlerimle taradım. Sonra karı kocaları. Üniversite öğrencilerini ve yaşlıları. Böylesi bir kalabalığın içinde en son başka bir mevsimde ve başka bir kentte bulunmuştum. Belki otelin havayı aşırı soğutan kliması yüzünden ya da belki Washington’daki dondurucu günü hatırladığım için titredim ve etrafıma bakıp haftalardır ağzıma almadığım bir ismi söylerken bir dizi dejavuyla savaştım. “Zach.”

Gözlerimi kırıştırdım ve bir yanımın onun beni izlemesinden her daim endişe edip etmeyeceğini merak ettim.

¹ Teksas’ın geleneksel şarkısı haline gelen Teksas’ın Sarı Gülü, *The Yellow Rose of Texas*, adlı halk şarkısına atıfta bulunuluyor. [Ç. N.]

“Bu taraftan,” dedi yanımdaki adam, ama mermer kaplı kayıt masasının önünde kıvrılan kuyruğun sonunda durup beklemedik. İki sıra asansörün arasından geçerken yavaşlamadık bile. Bunun yerine, lobinin parlak ışıklarından ve yüksek tavanlarından dünya kadar uzak, dar bir koridora saptık. Pelüş halıların yerini eskimiş muşambalar aldı. Sonunda otel ziyaretçilerinin asla görmek istemeyeceklerine emin olduğum bir asansörün önünde durduk.

Kapıların açılmasını beklerken Gizli Servis ajanı, “Demek tavuskuşlarının dostusun, öyle mi?” diye sordu.

“Efendim?” dedim. Bu kadar güzel bir otelde daha önce hiç bulunmamış olsam da asma katta egzotik kuşlar bulundurmayacaklarından kesinlikle emindim.

Bizi hiçbir katta durmadan dosdoğru en üst kata götüreceğ olan servis asansörüne binerken ajan, “Tavuskuşu,” dedi tekrar. “Biliyorsun, koruduğumuz kişiden söz ederken... kod isim kullanıyoruz,” diye açıklama yapmaya başladı, sanki... on altı yaşında bir kızmışım gibi. “Yani Tavuskuşu ile *arkadaşınız*, öyle mi?” diye sordu. Bana, iyi eğitilmiş, silahlı ve profesyonel bir güvenlik elemanının olası bir tehdit unsuruna (çünkü iyi eğitilmiş ve silahlı profesyonel güvenlik elemanları hakkında bazı şeyler biliyorum!) bakar gibi bakmadığımı bir kez daha anladım. Hayır. Bana bir... Gallagher Kızına bakar gibi bakıyordu.

Tabii ki, bunu okuduğunuza göre dünyada iki tür insan olduğunu zaten biliyorsunuzdur: Özel Gallagher Genç

Kızlar Akademisi'nin duvarlarının arkasında neler olup bittiğini bilenler ve bilmeyenler. Ajanın, modası geçmiş giysilerimle okulunun kendini beğenmiş itibarını tartma biçimi kesinlikle bu ikinci türden olduğunu söylüyordu bana. Yani hepimizin zengin çocukları olduğunu varsaydığını, hepimizin şımarık olduğunu düşündüğünü ve Gallagher Kızı olmanın *gerçekten* ne anlama geldiği konusunda en ufak bir fikri olmadığını söylüyordu.

Ve bu, bir çılgılık duymamdan *önceydi*.

Asansörün kapıları açılırken, koridorun sonundaki kapıların arkasından, "Birini öldüreceğim!" diye bağırarak tiz bir ses yankılandı.

Ve o sırada yanımdaki adamın kız kardeşlik gerçeğiyle ilgili hiçbir şey bilmediğinden yüzde yüz emin oldum. Çünkü silahına davranmadı ve ikinci bir Gizli Servis ajanı kapıyı açıp, "Tavuskuşu öfkeleni," diye fısıldadığında bile kendini kollamadı.

Bunun yerine çılgılık atan kıza *doğru* yürüdü. Bu kızın bir Gallagher Kızı olmasına rağmen.

Adının Macey McHenry olmasına rağmen.

Daha önce Boston'a hiç gitmemiştim. Gizli servisten kimse bana eşlik etmemişti. Ve kesinlikle bir toplantıda VIP² olmamıştım. Ama otelin en güzel ikinci odası olduğuna emin

² Önemli şahsiyet. [Ç. N.]

olduğum odaya girerken listeye bir ilk daha ekledim. Macey McHenry'yi hiç bu kadar öfkeli görmemiştim.

“Gerçekten Macey, bence çok şirin bir tanıtım bu.” Cynthia McHenry'nin soğuk ve yapmacık ses tonu, kızının sesinden ancak bu kadar farklı olabilirdi. “O, geleceğin başkanının tek oğlu... Sen geleceğin başkan yardımcısının tek kızıydın... İnsanlar bundan sekiz yıl sonra Beyaz Saray'da olması muhtemel bir düğünle ilgili bir şeyler okumak isterlerse onlara engel olmak için herhangi bir neden görmüyorum. Gerçekten neden bu kadar tepki gösterdiğini anlamıyorum.”

O an, Bayan McHenry'nin, Macey'nin tepkisini aşırı buluyorsa sınıfımızın daha iyi olan kısmıyla asla yalnız bırakılmaması gerektiğini kafama not ettim.

“Şayet bu çocuk...”

“Bu çocuk,” diye düzeltti annesi, “Vali Winters'ın oğlu...”

“... bana kur yapmayı deniyor...” diye devam etti Macey. Ama Bayan McHenry sözünü kesti.

“Ve eğer senin bu çocukla görülmen bize Ohio'da yüzde ikilik bir artış sağlayacaksa, bu çocukla görüleceksin.”

“Yüzdeler...” diyerek bıkkınlıkla içini çekti Macey. “Bilirsin, matematikten anlamam.”

Macey McHenry'nin hesap makinesi kullanmadan lineer cebirle uğraştığını bizzat görmüşümdür (oda arkadaşı Liz'in yöntemini hatmettikten sonra tabii), ama karşımdaki kız, okuldan tanıdığım Macey değildi. Televizyonların

haber kanallarında babasıyla el ele tutuşup gülümseyen ve el sallayan kız da değildi. Aksine Gallagher Kızlarının *diğer* türüydü. Ajanın bulmayı beklediği tür. Züppe, şımarık, bir yıl önce kısa botları ve elmas hızmasıyla ailesinin limuzininden dışarı çıkıp okulumuzdan içeri giren kızdı.

Televizyondaki haber sunucusu, “Ekranada, Vali Winters’ a katılmak ve başkan yardımcılığı adaylığını resmen kabul etmek için Senatör James McHenry’nin ailesiyle birlikte, buraya, Boston’a gelişini izliyorsunuz,” diyordu. Fakat birbirlerine ters ters bakmakta olan Macey ile annesinin haberleri duyduğundan emin değildim.

“Bunu yapacaksın Macey,” dedi annesi. “Bunu yap...”

Tam o sırada eskortum boğazını temizledi ve Bayan McHenry dönüp baktı. Bayan McHenry’nin, Macey’nin onlara katılmam için beni davet etmek üzere telefon ettiği zaman yaptığı gibi taşkınlık yapacağını beklemiştim. Oysa benim olduğum tarafa doğru el salladı ve “İşte küçük arkadaşın geldi,” dedi.

Annesinin benden söz ediş biçimindeki bir şey Macey’nin rahat bir nefes almasını sağladı. Oda arkadaşımın hızla kendi etrafında dönüp, “Biz yürüyüşe çıkıyoruz,” diye bağırmasından önce, bir an için yumruklarının nasıl sıkılı olduğunu benden başka kimsenin görmemiş olması içimi rahatlattı.

“Provayı unutma,” diye seslendi annesi, ama Macey beni çoktan kapıdan dışarı sürüklemişti.

Son olarak ajanın, beni çekiştiren kızla nasıl bir ortak noktam olabildiğini bulmaya çalışan bakışlarını yakaladım. Televizyonda konuşan biri, “Cynthia McHenry, tanınmış bir iş kadını ve hayırseverdir. iftin, Virginia’nın Roseville kentindeki Özel Gallagher Genç Kızlar Akademisi’nde okuyan Macey adlı bir kızları vardır,” diyordu.

Okulumuz.

Ulusal kanal.

Macey’nin arkamızdaki kapıyı, kaygılarımı diğerk tarafa hapsedercesine çarparak kapatmasından önce, kafamdan binlerce düşünce geçti. Muzipe gülümseyince karşımda duran kızda o gün ilk kez sınıf arkadaşımı gördüm. “Eee, yeni kimliğimi nasıl buldun?”